

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **R. A. A.**, nar. X
státní příslušnost Jordánsko
t. č. pobytem Pobytové středisko Bělá – Jezová, Jezová 1501, Bělá pod
Bezdězem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2024, č. j. OAM-845/ZA-ZA15-P05-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Žalobce podle něj nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu,

neboť výslovně sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení a neměl ani žádné problémy, které by souvisely s uplatňováním politických práv a svobod.

3. Žalobce nesplňuje ani podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalovaný z jeho výpovědi nezjistil, že by měl odůvodněnou obavu z pronásledování z některého z důvodů uvedených ve zmíněném ustanovení nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země původu. Žalobcem tvrzený důvod pro podání žádosti (obava ze sporu s rodinnou křesťanské dívky, s níž měl poměr) mezi taxativně vymezené důvody pro udělení azylu nepatří. Motivy jednání členů rodiny zmíněné dívky, které by mohlo podle jeho tvrzení v Jordánsku hypoteticky hrozit, jsou výhradně osobní.
4. Jediný incident, který žalobce v souvislosti se zmíněným sporem zmínil, popsal tak, že byl zastaven během jízdy automobilem, vytažen z vozu a zbit, měl zlomenou nohu a vyhrožovali mu nožem. Z jeho výpovědi nicméně dále vyplynulo, že po tomto incidentu až do odjezdu z Jordánska pobýval ve vesnici X, ve které se cítil podle vlastních slov naprosto v bezpečí. Dále uvedl, že se situaci snažil řešit jeho otec, který se neúspěšně pokusil zaplatit otci zmíněné dívky. Žalobce také vypověděl, že se obrátil na policii, kde jej policisté vyslechli a později mu sdělil, že zadrželi jednoho z lidí, kteří žalobce napadli, a že věc prošetří.
5. Podle žalovaného je tedy zřejmé, že státní orgány neodmítly žalobci pomoc, přičemž původci tvrzeného pronásledování měly být soukromé osoby. Z výpovědi žalobce nevyplynulo ani to, že by se vůči němu státní orgány chovaly nestandardně nebo diskriminačně. Naopak se z ní dá dovodit, že se o policejní vyšetřování dále nezajímal a nepodnikl žádné další kroky za účelem vyšetření jím uvedeného sporu. Namísto toho, aby do vyšetření zmíněného incidentu policií setrval na území Jordánska, např. ve vesnici X, kde byl v bezpečí, ze země původu odcestoval. Tvrzení žalobce, že mu policie dlouhodobě nepomůže není ničím podloženo a jedná se pouze o subjektivní spekulaci s cílem účelově vygradovat azylový příběh.
6. Z informací o zemi původu (viz zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Jordánsku ze dne 20. 3. 2023) mimo jiné vyplývá, že je zajištěno právo na spravedlivý proces a že soudy toto právo obecně dodržovaly, přičemž byly považovány za dostatečně nezávislé. Fyzické osoby mohou podávat také občanskoprávní žaloby související s porušováním lidských práv, proti nepříznivým rozhodnutím domácích orgánů se mohou odvolat k Národnímu centru pro lidská práva. Dodržování zákonů je vynucováno Ředitelstvím pro veřejnou bezpečnost, které je podřízeno Ministerstvu vnitra. Na základě zmíněné zprávy měl žalovaný za to, že po návratu žalobci nebude nic bránit, aby se obrátil na státní orgány, dostal-li by se opět do kontaktu s rodinou, s níž spojuje své obavy. Tento závěr podporuje i skutečnost, že se žalobce již na policii úspěšně obrátil, jak bylo uvedeno výše.
7. Dále žalovaný zdůraznil, že za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož občanství má. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že byl schopen nalézt účinné řešení své situace po přestěhování do vesnice X, ve které byl podle svých slov naprosto v bezpečí. Úspěšně tak využil institutu vnitřního přesídlení, což mu umožňuje jordánská legislativa (viz zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Jordánsku ze dne 20. 3. 2023 a informaci OAMP – Jordánsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 18. 9. 2023, které shodně uvádí, že jordánské zákony zaručují svobodu vnitrostátního pohybu).
8. Po přihlédnutí k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, k jeho věku a zdravotnímu

stavu žalovaný neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, je zdravý a je schopen si zajistit prostředky na své životní potřeby prací.

9. Podle žalovaného nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti žalovaný zopakoval, že žalobce neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány, a také shrnul výše uvedenou argumentaci týkající se tvrzené obavy z rodinných příslušníků dívky, s níž měl vztah. Zejména zdůraznil možnost vyhledání účinné ochrany v zemi původu a možnost vnitřního přesídlení, např. do vesnice X. Jinou potenciální hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu žalovaný neshledal.

II. Obsah žaloby

10. Žalobce namítá, že má obavy z návratu do Jordánska, protože by se mu nadále mstila rodina křesťanské dívky, se kterou měl vztah. Ta nedovolila, aby se ještě s dívkou viděl, proto jejich vztah násilně skončil. Žalobce má obavu o svůj život a nedokázal by se ani začlenit do společnosti, neboť by žil ve strachu z pomsty. Obává se, že by se na něj zmíněná rodina zaměřila, pronásledovala jej a pomstila by se mu, přičemž žádné zákony ani veřejnoprávní či policejní orgány by jej neochránily. Zmíněná rodina jej již vydírala a fyzicky napadla. Žalobce se obrátil na místní policejní orgány, ale ty situaci neřešily a sdělily mu, že mu nepomohou ani jej neochrání.
11. Praktiky pomsty mezi křesťany a muslimy, které jsou daleko za hranou zákona, zpravidla obnáší násilnou trestnou činnost. Žalobce je přesvědčen, že rodina dívky má vazby na veřejnoprávní orgány a bezpečnostní sbory v Jordánsku. Je proto nanejvýš pravděpodobné, že mu nebude veřejnoprávními orgány poskytnuta adekvátní ochrana, a proto bude bezprostředně ohrožen na zdraví a životě. K tvrzení žalovaného o možnosti žalobce přestěhovat se jinam v rámci Jordánska žalobce odkázal na svou výpověď, z níž podle něj jasně vyplynulo, že by přemístění v rámci Jordánska nepomohlo, neboť tato praxe veřejnoprávních orgánů je běžná v celém Jordánsku.
12. Pokud žalovaný neshledal důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat možností udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné. Bylo by zcela nehumánní, měl-li by být nuceně navrácen do Jordánska.
13. Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že se situace v Jordánsku výrazně zhoršila po „vypuknutí války v Izraeli a taktéž v pásmu Gazy“. V nynější situaci tak nelze doufat v pomoc veřejnoprávních orgánů.
14. Žalobce je přesvědčen, že splňuje přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Jsou totiž dány důvodné obavy, že by mu v případě návratu do Jordánska hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, konkrétně kruté, nelidské a ponižující zacházení, přičemž v jeho případě nepřichází v úvahu využití ochrany ze strany jordánských orgánů. Odůvodnění neudělení doplňkové ochrany je podle žalobce nedostatečné, a proto nepřezkoumatelné.
15. Posuzování obavy z pronásledování a vážné újmy má prospektivní povahu, je proto třeba zkoumat potencialitu pronásledování nebo vážné újmy v budoucnu. Původcem pronásledování nebo vážné újmy nemusí být nutně veřejnoprávní orgán dané země, ale i soukromé osoby, pokud stát nedokáže, není schopen nebo ochoten zajistit odpovídající ochranu. Právě tak je tomu i v případě žalobce, protože jordánské orgány přehlíží chování

jistých skupin obyvatelstva vůči jiným skupinám obyvatelstva, a proto nejsou ochotny žalobci poskytnout ochranu.

16. Závěrem doplnil, že v Jordánsku nežije nikdo z jeho rodiny, nemá tam žádné zázemí ani sociální vazby.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný zdůraznil, že vycházel ze skutkových zjištění učiněných v průběhu správního řízení a podrobně žalobci vysvětlil, proč mu nelze udělit mezinárodní ochranu (zejm. odkázal na možnost vnitřního přesídlení). Je proto přesvědčen, že na zjištěné skutečnosti logicky a srozumitelně reagoval. Žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být po návratu do Jordánska vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo vážné újmě ve smyslu § 14a téhož zákona. Obsah žalobních námitek není podle žalovaného způsobilý zpochybnit závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí, které je správné, zákonné a přezkoumatelné.

IV. Posouzení žaloby soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 3. 2024; žaloba byla odeslána dne 18. 3. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili.
19. Žaloba není důvodná.
20. Úvodem soud předesílá, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., které nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů [viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS]. Nepřezkoumatelnost či jiné vady, které by bránily přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, soud neshledal.
21. Dále je třeba poznamenat, že žaloba je poměrně obecná a na řadě míst se omezuje na proklamace určitých skutečností, aniž by bylo zřejmé, z čeho je žalobce dovozuje (např. tvrzení, že jeho návrat do země původu by byl nehumánní, že jsou dány důvody zvláštního zřetele, že v důsledku války v Gaze nelze doufat v pomoc jordánských státních orgánů, že v jeho případě nepřichází v úvahu využití ochrany ze strany jordánských státních orgánů před vážnou újrou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu apod.).
22. Soud má rovněž pochybnosti o věrohodnosti žalobcových tvrzení na základě kumulace tří skutečností: (1) rozporů mezi výpovědí ve správním řízení a žalobními tvrzeními (srov. dále body 33 v. 35 a body 39 v. 40 a 41), (2) žalobcovy snahy dostat se do Německa, která nasvědčuje ekonomické motivaci (žalobce byl vrácen do ČR z Německa na základě tzv. dublinského řízení a ve správním řízení vypověděl, že jeho cílem bylo dostat se do Německa, protože zmíněná země pomáhá uprchlíkům, přičemž „*tohle všude po světě přeci ví*“), a (3) tvrzená hrozba (msta ze strany rodiny přítelkyně žadatele o mezinárodní ochranu) je typovým „azylovým příběhem“, který se v určitých modifikacích objevuje před správními soudy nikoliv zřídka a který končí v naprosté většině případů neúspěchem, není-li důvodně namítána nějaká procesní vada (viz např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2024, č. j. 32 Az 66/2020-103, ze dne 30. 11. 2022, č. j. 32 Az 66/2020-58,

nebo ze dne 17. 6. 2020, č. j. 41 Az 54/2019-44, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 3. 2020, č. j. 54 Az 1/2020-28, rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023-27, bod 59, usnesení NSS ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 295/2022-30, či ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 240/2020-48, a mnohé další).

23. I pokud by však bylo pravdivé tvrzení žalobce, že byl fyzicky napaden členy rodiny křesťanské přítelkyně, kteří mu také vyhrožovali, a proto se bojí v případě návratu přetrvávající snahy o pomstu, nebylo by možné mu přisvědčit, že splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
24. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec „*a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ nebo „*b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“.
25. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*“. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 uvedeného zákona rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*“. Podle § 28 odst. 6 téhož zákona je pro posouzení, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12, rozhodné, zda existuje souvislost mezi těmito důvody a pronásledováním nebo neexistencí ochrany před ním.
26. Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle jejíhož čl. 2 písm. d) se *uprchlíkem* rozumí „*státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12*“. Toto ustanovení vychází z čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Ženevská úmluva“).
27. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu lze udělit pouze tehdy, pokud žadatel splní následující podmínky: 1. je mimo zemi svého původu, 2. má odůvodněný strach (resp. slovy kvalifikační směrnice a Ženevské úmluvy „oprávněné obavy“) 3. z pronásledování [kterým se rozumí závažné porušení lidských práv (srov. čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice) v kombinaci se selháním ochrany v zemi původu, tzn. žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu (srov. čl. 7 kvalifikační

směrnice)], 4. je splněn některý z taxativně vyjmenovaných důvodů pronásledování, 5. je zde příčinná souvislost mezi některým z těchto důvodů pronásledování a pronásledováním nebo mezi některým z těchto důvodů a selháním státní ochrany [srov. čl. 10 kvalifikační směrnice] a 6. žadatel potřebuje a zaslouží si ochranu, tzn. neaplikuje se vylučující klauzule (§ 15; srov. čl. 12 kvalifikační směrnice). Všechny uvedené prvky je třeba splnit **kumulativně** (vylučující klauzuli však není třeba výslovně posuzovat, pokud nejsou naplněny prvky inkluzivní klauzule, tedy předchozích pět bodů).

28. Doplnková ochrana se podle § 14a zákona o azylu udělí cizinci (který nesplňuje důvody pro udělení azylu), pokud je zjištěno, že v jeho případě existují „*důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*“. Podle odstavce 2 se za vážnou újmu považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu*“.
29. Toto ustanovení je transpozicí čl. 2 písm. f) kvalifikační směrnice, podle kterého se „*osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu*“ rozumí „*státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která nesplňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, ale u které existují závažné důvody se domnívat, že pokud by se vrátila do země svého původu, nebo v případě osoby bez státní příslušnosti do země svého dosavadního pobytu, byla by vystavena reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu uvedenou v článku 15, a na kterou se nevztahuje čl. 17 odst. 1 a 2, přičemž tato osoba nemůže nebo vzhledem ke shora uvedené hrozbě nechce přijmout ochranu dotyčné země*“.
30. K udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené § 14a zákona o azylu **kumulativně** – žadatel 1. se musí nacházet mimo zemi svého původu, 2. musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba), 3. vážné újmy (musí být naplněno alespoň jedno z písmen podle odstavce 2), 4. nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a 5. nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62; vylučující klauzuli přitom není třeba výslovně posuzovat, pokud nejsou naplněny prvky inkluzivní klauzule, tedy předchozí 4 body).
31. Pro obě zmíněné formy mezinárodní ochrany tedy platí společná podmínka, že žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu. Tato podmínka přitom není subjektivní, ale v zemi původu musí existovat objektivní okolnosti, pro které žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu. Takovou objektivní okolností může být skutečnost, že přímo stát či některé jeho složky jsou původci pronásledování či vážné újmy.
32. Pokud je původcem pronásledování nebo vážné újmy čistě nestátní subjekt, neznamená to sice, že by se žadatel musel vždy obrátit na poskytovatele ochrany uvedené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice [např. pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel], břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany

v zemi původu ale leží na straně žadatele (viz usnesení NSS ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Azs 66/2024-24, bod 11 a judikaturu tam citovanou). V posledně zmíněném usnesení Nejvyšší správní soud také s odkazem na svou předchozí judikaturu připomněl, že „[n]eučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (viz též usnesení NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 7 Azs 178/2023-31 a judikaturu citovanou v bodě 11).

33. Ve správním řízení žalobce vypověděl, že se po incidentu, při kterém byl zbit rodinnými příslušníky své tehdejší přítelkyně, obrátil na policii, policisté jej vyslechli a následně mu sdělili, že zadrželi jednoho z útočníků, kteří žalobce napadli, a že věc prošetřují. Žalobce však výsledku vyšetřování nevyčkal a odcestoval do ČR na základě českého turistického víza a po příjezdu se vydal do Německa odkud byl vrácen na základě Dublinského řízení. V souladu s výše uvedenou judikaturou proto nelze učinit závěr, že žalobci nebyla poskytnuta účinná ochrana v jeho zemi původu. Prvotní krok, který učinil, byl zjevně úspěšný, neboť policie začala útok na žalobce vyšetřovat a zadržela jednoho z podezřelých útočníků. Nelze proto tvrdit, že by jordánské státní orgány odmítly žalobce chránit. Skutečnost, že žalobce nevyčkal výsledku vyšetřování, pak jde k jeho tíži, neboť důvodně zpochybňuje jeho tvrzení o neposkytnutí vnitrostátní ochrany. V této souvislosti je třeba připomenout, že mezinárodní ochrana je až ochranou sekundární, která se uplatní až tehdy, pokud selže ochrana v zemi původu. Nevyčkání žalobce na poskytnutí ochrany neznamená selhání státní ochrany.
34. Ve správním řízení žalobce také uvedl, že mu policie dlouhodobě nepomůže a že neřeší rodinné spory. Toto tvrzení však je pouhou nepodloženou domněnkou, neboť sám žalobce připustil, že policie začala na základě jeho oznámení konat a zadržela podezřelého. Policie tedy zjevně byla ochotna vyšetřovat fyzické napadení, byť by jeho příčinou byl spor žalobce s jinou rodinou.
35. V žalobě pak žalobce v rozporu se svou předchozí výpovědí tvrdí, že se obrátil na místní policejní orgány, ale ty situaci neřešily a sdělily mu, že mu nepomohou ani jej neochrání a věci se nebudou zabývat. Tento zjevný rozpor ve výpovědích svědčí buď o účelové snaze drammatizovat „azylový příběh“, nebo si žalobce nepamatoval, co ve správním řízení uvedl, což může být způsobeno tím, že se jeho tvrzení nezakládají na skutečných událostech.
36. Tvrzení žalobce v žalobě, že jordánské veřejnoprávní orgány vědomě přehlíží ilegální chování jistých skupin obyvatelstva vůči jiným skupinám obyvatelstva, a nejsou proto ochotny žalobci poskytnout ochranu, zůstalo ve zcela obecné rovině. Žalobce neupřesnil, o jaké skupiny by se mělo jednat. Měl-li snad na mysli, že jordánské veřejnoprávní orgány přehlíží násilí páchané křesťany (rodinou přítelkyně) vůči muslimům (žalobci), nelze než poukázat na to, že Jordánsko je z drtivé většiny muslimskou zemí, proto by takový scénář nedával žádný smysl.
37. Soud tedy shrnuje, že v nyní posuzované věci nebyla jednoznačně splněna podmínka, podle níž musí být žadatel o mezinárodní ochranu objektivně neschopen nebo neochoten využít ochranu v zemi původu. Tuto podmínku je přitom nezbytné splnit jak pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tak podle § 14a téhož zákona (o případ ozbrojeného konfliktu v zemi původu se v nynější věci nejedná a takovou skutečnost žalobce ani netvrdil). Již proto žalobci nemohla být udělena žádná z těchto forem mezinárodní ochrany. Krom toho, že v případě podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) není splněna ani

příčinná souvislost mezi pronásledováním a některým z taxativně vymezených důvodů pronásledování.

38. Stejně tak zcela chybí příčinná souvislost pro možnou aplikaci **§ 12 písm. a)** zákona o azylu (k tomu soud v obecné rovině odkazuje na rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS, ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014-44, nebo ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28, bod 84).
39. Krom toho, žalovanému lze rovněž přisvědčit v tom, že z tvrzení žalobce ve správním řízení vyplynula existence účinné ochrany před tvrzenou hrozbou. Žalobce totiž vypověděl, že po incidentu s rodinou přítelkyně odešel do vesnice X, ve které setrval až do odjezdu z Jordánska. Dále uvedl, že se v této vesnici cítil naprosto v bezpečí. Vede ji totiž klan, který mu „přál“. Oni jej chránili a nedovolili by, aby se mu něco stalo. S ohledem na tuto výpověď nebylo třeba, aby žalovaný zkoumal všechny aspekty čl. 8 kvalifikační směrnice, resp. § 2 odst. 7 zákona o azylu a postačovalo, že žalovaný ověřil ve zprávách o zemi původu, že trvalému přemístění nebrání žádná překážka (srov. výše bod 7). Existenci možnosti přesídlit do vesnice X pak nijak nezpochybňuje žalobcovo tvrzení ve správním řízení, že je tato vesnice malá a nemá žádné služby.
40. V žalobě žalobce závěry žalovaného týkající se aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu účinně nezpochybnil. Tvrdil pouze, že přemístění v rámci Jordánska by nepomohlo, protože praxe veřejnoprávních orgánů je běžná v celém Jordánsku. Soudu není zcela zřejmé, co tímto tvrzením žalobce myslel, neboť netvrdil obavu z jednání jordánských veřejnoprávních orgánů. Měl-li snad na mysli, že by mu státní orgány nikde v Jordánsku nepomohly proti pomstě rodinných příslušníků někdejší přítelkyně, pak nezbývá než zopakovat, že žalobce vlastním jednáním (odjezdem ze země původu) státním orgánům nedal šanci poskytnout mu ochranu, aniž by proto měl objektivní relevantní důvod.
41. Tvrzení, že rodina dívky má vazby na jordánské státní orgány a bezpečnostní složky, se objevuje poprvé až v žalobě. S ohledem na žalobcovu výpověď ve správním řízení, že policie vyšetřovala jeho napadení, a na rozpory mezi jeho výpovědí ve správním řízení a žalobními tvrzeními se toto nově uplatněné nejeví jako věrohodné a žalobce nijak neodůvodnil, proč toto tvrzení neuplatnil již ve správním řízení.
42. Dále žalobce v žalobě namítl, že nelze doufat v pomoc veřejnoprávních orgánů, protože se situace v zemi výrazně zhoršila po „vypuknutí války v Izraeli a taktéž pásma Gazy“. Ani toto tvrzení není zcela srozumitelné, neboť není zřejmé, zda tím měl žalobce na mysli, že by jej neochránili před pomstou rodiny přítelkyně nebo zda tuto námitku vztahoval k humanitárnímu azylu (žaloba totiž mezi jednotlivými formami mezinárodní ochrany „skáče“). Soud nepopírá, že je situace na Blízkém východě po útoku teroristického hnutí Hamás na Izrael a odvetné reakce Izraele vůči Gaze napjatá. Z obecně známých skutečností však nevyplývá, že by bylo Jordánsko přímo účastno tohoto konfliktu. To žalobce ostatně ani netvrdil. S ohledem na obecnost zmíněného žalobcova tvrzení nelze než odkázat na to, že žalobce svým vlastním jednáním nedal státním orgánům možnost poskytnout mu ochranu (viz výše body 31 až 37), přičemž z ničeho (ani z tvrzení samotného žalobce) nevyplývá, že by konflikt v Gaze měl něco změnit na dostupnosti jordánské policejní ochrany v případě fyzických útoků.
43. S ohledem na absenci přímé spojitosti konfliktu v Gaze se situací v Jordánsku pak nelze v žalobcově výše zmíněném obecném tvrzení spatřovat ani důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu **§ 14 zákona o azylu**. Jak již soud uvedl výše, z odkazu na konflikt v Gaze není

ani zřejmé, co jím žalobce myslel.

44. V souvislosti s námitkou existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze poukázat na rozpor žalobního tvrzení, podle kterého žalobce nemá v Jordánsku žádné zázemí ani sociální vazby, a výpovědi ve správním řízení, podle které před odjezdem pobýval ve vesnici X, kde žije jeho klan, který mu „přál“, chránil jej a nedovolili by, aby se mu něco stalo. Žádné jiné důvody zvláštního zřetele hodné žalobce v žalobě ani správním řízení netvrdil a takové důvody nevyplynuly ani z obsahu správního spisu.
45. Proto pouze stručně soud připomíná, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných a konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004-52, nebo usnesení NSS ze dne 15. 3. 2016, č. j. 8 Azs 11/2016-34, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 1 Azs 155/2019-24).
46. S ohledem výše zmíněnou absenci tvrzení či skutkových okolností, z nichž by vyplývaly důvody zvláštního zřetele hodné, je odůvodnění žalovaného vztahující se k neudělení humanitárního azylu plně postačující a nijak nevybočuje z mezí správního uvážení, kterým žalovaný disponuje. V žalobě žalobce tyto úvahy účinně nezpochybnil.
47. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek aplikace § 12 až § 14b zákona o azylu, a jeho závěr o nedůvodnosti žalobcovy žádosti je souladný se zákonem. Napadené rozhodnutí je také s ohledem na skutkové okolnosti odůvodněno dostatečně a přezkoumatelně a je podloženo dostatečným množstvím relevantních informací o zemi původu.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

48. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně